

РЕШЕНИЕ

№ 3823

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ИВА Р. АЛЕКСОВА
като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ Административно наказателно дело № 20211110214711 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 – чл.63 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.).

Образувано е по жалба на ЕТ „*****“, чрез неговия представител Р. И. К., срещу Наказателно постановление (НП) № 38-106 от 20.09.2021г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което на осн. чл. 53 от ЗАНН и чл.118, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева за административно нарушение на чл.76, ал.1 от ЗМИП вр. чл.54, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари (ППЗМИП).

В жалбата се сочи, че издаденото наказателно постановление било незаконосъобразно, защото било издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и в нарушение на основни процесуални принципи. Сочи се от жалбоподателя, че Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и обжалваното НП били съставени в противоречие с императивните правила на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) – имало нарушение на императивната разпоредба на чл.42, т.4 от ЗАНН, която урежда задължителното изискване да бъде описано нарушението и обстоятелствата, при които същото е извършено; имало и нарушаване на правилото на чл.42, т.7 от ЗАНН, което изисква посочване на имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите, а имало и друго нарушение, защото АУАН бил разписан само от един свидетел, въпреки изискването на закона те да са двама и липсата на хипотезата на чл.40, ал.4 от ЗАНН. Според жалбоподателя имало нарушения и при издаването на НП – не било спазено изискването на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото административно-наказващият орган не бил посочил фактическите обстоятелства, нито мотиви, подкрепящи твърдението му за извършване на твърдяното нарушение, а липсата на посочени индивидуализиращи белези на конкретното нарушение представлявало съществено нарушение на процесуалните правила, т. к. ограничавало правото на защита на нарушителя. Твърди се в жалбата, че описаните обстоятелства в АУАН и в НП не съответствали на действителната фактическа обстановка, като механично били повторени в издадения санкционен акт констатациите на актосъставителя и събраните доказателства. В условията на евентуалност е формулирано искане за преценка на случая през призмата на чл.28 от ЗАНН. Прави се искане за отмяна на процесното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят ЕТ „*****“, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна – ДАНС, *редовно* уведомена, се представлява от юрк. М.А. (вж. л.47 от съд. д.), която счита за неоснователна жалбата и предлага съдът да потвърди наказателното НП като законосъобразно и правилно, като представя и писмени съображения (л.71-74 от съд. д.).

Съдът, като изслуша доводите на страните, провери изцяло атакуваното наказателно постановление, и обсъди (поотделно и в съвкупност) доказателствените материали, съобрази законите разпоредби, намира следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

Жалбоподателят ЕТ „*****” се занимавал с дейност по обмяна на валута, като имал издадено Удостоверение № 58/26.02.2014г. от НАП за вписването му под № 0254 в Публичния регистър на обменните бюра, воден от НАП, като мястото на седалището и адреса на управление на едноличния търговец били в гр. ****, Район „*****”, ул. „*****” № *****.

ЕТ бил задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП, като разполагало със седем обменни бюра в гр. София (5), гр. Банско (1) и гр. Самоков (1), като се обслужвали от главна каса, която се намирала в гр. София, бул. „*****” № ** (вж. л.14-15 от съд. д.).

Със Заповед № ФР-9-16/10.02.2021г. на Директора на САД „Финансово разузнаване” (САД „ФР”) на ДАНС (вж. л.23-24) на длъжностни лица от ДАНС – служителите на дирекцията – свидетелите М. О. В. и Р. А. Т., било *възложено извършването на проверка* на жалбоподателя, който бил *задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП*, с цел установяване изпълнението на задълженията на обменно бюро съобразно изискванията на ЗМИП и подзаконовите му актове, през периода от 01.06.2020г. до 31.12.2020г.

В заповедта било посочено, че срокът на проверката е от 22.02.2021г. до 26.02.2021г.

С писмо от 22.02.2021г. от управителя К. били изискани съответни документи (касови книги, регистрационни описи, бордера, вътрешни документи, счетоводни баланси и др.), които да се представят в срок до 16:00 ч. на 23.02.2021г. (вж. л.8-10 от съд. д.). Изисканите документи били представени от страна на ЕТ.

Впоследствие, с ново писмо от 18.05.2021г. директорът на САД „ФР” в ДАНС изискал допълнителни документи (бордера) и писмени разяснения (вж. л.16-17 от съд. д.), като управителят дал обяснения и предоставил съответните документи.

Проверката била извършена при активното участие на управителя Р. К. (физическото лице), като в хода ☐ били проверени представените от последния документи (сведения, справки и разяснения и др.), а за резултатите от нея бил съставен Констативен протокол (КП) рег. № ФР-10-3650/08.06.2021г. за проверка на място по ЗМИП (вж. л.29-46), надлежно връчен на същата дата на жалбоподателя.

Сред установените при проверката обстоятелства, описани подробно в КП, било и това, че проверяваното лице не било уведомявало в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП САД „ФР” на ДАНС за плащане в брой на стойност над 30 000 (тридесет хиляди) лева с клиенти на обменното бюро.

На 13.10.2020г., на Главна каса на обменно бюро „*****” с адрес на пункта за обмяна на валута: гр. София, бул. „*****” № ** на ЕТ „*****”, вписано под № 0254 в Публичния регистър на НАП на обменните бюра съгл. Удостоверение № 328 от 18.12.2003г., *продало* на „*****” ЕООД сумата от 50 000 (петдесет хиляди) евро по курс 1,956000, *с легова равностойност 97 800.00 (деветдесет и седемдесет хиляди и осемстотин) лева*. Посочената сделка *е заплатена в брой* и е на *стойност над 30 хил. лева*, и е извършено плащането от клиент на проверяваното лице по смис. на чл.76, ал.1 от ЗМИП. Същата е регистрирана с издадено от обменното бюро бордеро № 219 и фискален бон № 014658 от 13.10.2020г. в 16:00 часа.

Проверяващите служители на САД „ФР” преценили, че с оглед дейността на ЕТ „*****” като „обменно бюро” (т. е. задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП), в изпълнение на разпоредбата на чл.76, ал.1 от ЗМИП е било длъжно да уведоми дирекцията за извършеното плащане в брой на стойност над 30 000 лева, в срок до 15-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията.

Управителят Р. К. посочил в обяснения от 26.02.2021г. посочил, че по отношение на

чл.76, ал.1 от ЗМИП, за проверявания период *сделките в брой „са били водени в дневник“ за суми над 30 000 лева, но не са изпращани* уведомления до САД „ФР“ на ДАНС, а на тази дата горната информация била изпратена за същия период, за което приложил придружително писмо с обратна разписка (вж. л.14-15).

На 26.02.2021г. в САД „ФР“ на ДАНС **постъпило** придружителното писмо от Р. К. с *приложена* към него писмена информация за извършени сделки за периода 01.06. – 31.12.2020г., съгласно ЗМИП, от ЕТ „*****“, сред които било и уведомление чл.76 от ЗМИП за извършената сделка от 13.10.2020г. по продажба на 50 хил. евро (на равностойност 97 800.00 лева) на клиента „*****“ ЕООД (вж. л.62-65 от съд. д.).

В случая за плащането в брой, осъществено на 13.10.2020г. по повод посочената сделка информацията е следвало да се предостави най-късно до 15.11.2020г. (вкл.), но същата е изпратена едва на 26.02.2021г., т. е. след изтичане на срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП.

Във връзка с така установените фактически обстоятелства при тази проверка, на 08.06.2021г. свид. М. В. (на длъжност „главен експерт“ в отдел „Контрол върху задължените лица“ от САД „ФР“ на ДАНС) съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № ФР-10-3653/08.06.2021г. против ЕТ „*****“ за това, че едноличният търговец като задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП не е уведомил ДАНС в срока от 01.11.2020г. до 15.11.2020г. за плащането в брой за продажбата на 50 000 евро, по курс 1,956000, с легова равностойност 97 800.00 (деветдесет и седем хиляди и осемстотин) лева, осъществено на 13.10.2020г. от неговия клиент „*****“ ЕООД, и на 16.11.2020г., в седалището си в гр. София, ул. „*****“ № *****, *е извършил административно нарушение по чл.54, ал.1 от ППЗМИП вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП*, което се наказвало по чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП.

Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели (свид. Р. Т. и на С.С.), както и на законния представител на ЕТ – Р. К., и бил връчен на последния, който го подписал без да отрази никакви възражения или обяснения.

В срока по чл.***, ал.1 от ЗАНН писмени възражения не са постъпили.

Въз основа на съставения АУАН № ФР-10-3653/08.06.2021г., на 20.09.2021г. председателят на ДАНС издал и атакуваното НП № 38-106/20.09.2021г., в което били описани всички обстоятелства по извършената проверка, описанието на нарушенията и обстоятелствата по неговото извършване, както и нарушените разпоредби (чл.54, ал.1 от ППЗМИП вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП), като с този административно-наказателен акт на жалбоподателя ЕТ „*****“, на осн. чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП на едноличния търговец било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева за посоченото административно нарушение.

Видно от наличната по делото *разписка*, НП било *връчено* на нарушителя на 29.09.2021г., а с жалба по пощата (с клеймо от 06.10.2021г. – вж. л.7) същото се обжалва пред СРС.

Изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателствени материали: **гласните доказателства**, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели М. О. В. и Р. А. Т., както и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК **писмени доказателства**: съставеният АУАН № ФР-10-3653/08.06.2021г., искане за представяне на документи към Заповед № ФР-9-16/10.02.2021г. на ДАНС (л.8-10), декларация по чл.66, ал.2 от ЗМИП от 13.10.2020г. на клиент „*****“ ЕООД (л.11), бордеро и фискален бон за сделката от 13.10.2020г. (л.11гръб), придружително писмо с разписка за изпращане (л.12-13, 62), обяснение от управителя на ЕТ от 26.02.2021г. (л.14-15), искане рег. № ФР-10-3131/18.05.2021г. на ДАНС за допълнителни документи (л.16-17), обяснения от 19.05.2021г. от управителя на ЕТ (л.18), заверени копия на фискални бонове и бордера за всички сделки над 30 хил. лева (л.19-22), заповед № ФР-9-16/10.02.2021г. на директора на САД „ФР“ на ДАНС за извършване на проверка (л.23-24), разписка за връчване на заповедта за проверка (л.25), заповед рег. № 3-1085/18.04.2018г. на председателя на ДАНС (л.26), заповед № 3-124/18.01.2021г. на председателя на ДАНС (л.27-28), КП рег. № ФР-10-3650/08.06.2021г. за проверка на място по ЗМИП (л.29-46), пълномощно за процесуално представителство (л.47), писмо рег. № ПН-652/17.03.2022г. (л.58), удостоверение рег. № ЧР-3094/30.11.2021г. относно длъжност на актосъставителя (л.59), акт за встъпване на актосъставител (л.60), акт за назначаване на наказващ орган (л.61), информация по чл.76 от ЗМИП (л.63-64), електронно съобщение и

уведомление по чл.54, ал.1 от ППЗМИП от клиента по сделката (л.67-68).

Съдебният състав извърши внимателна преценка на *показанията на разпитаните* от съда *свидетели М. В. и Р. Т.*, и прие същите за последователни и логични, без наличие на вътрешни противоречия, като посредством тях се изясняват обстоятелства по извършената проверка, установените факти по въпросните сделка за продажба на валута, като показанията им кореспондират както помежду си, така и с наличните в делото писмени доказателства. *Първият* свидетел е длъжностното лице, участвало в проверката, прегледал е съответната документация, като е констатирал и установил нарушението, като в показанията си излага подробно възприетите от него и релевантни за нарушението факти (обстоятелства по извършването на проверката, причини за съставянето на АУАН, описание на нарушението и съответните законови разпоредби, които са били накарнени). *Вторият* свидетел също е участник в проверката, дава информация за установените факти и за основните характеристики на нарушението, като показанията му съвпадат с другите гласни и писмени доказателства по делото. Поради тези съображения съставът на първата инстанция **кредитира** *показанията на двамата свидетели* и основава своите фактически изводи въз основа на тях.

За цялостното изясняване на обстоятелствата по делото способстват и *писмените доказателства* по делото, които са надлежно приобщени към доказателствените материали по делото, затова съдебният състав ги **кредитира**, доколкото същите допълват събраните от съда гласни доказателства и изясняват релевантните по делото факти.

Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съдебния състав води до еднозначни и категорични изводи относно фактическите обстоятелства по конкретния случай, като не се налага подробното им обсъждане при усл. на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК.

При така установените фактически обстоятелства, се налага следните **правни изводи на първостепенния съд**:

Жалбата е подадена от *легитимирано* лице (санкционираният едноличен търговец), *в рамките на преклузивния срок* за обжалване по чл.59, ал.2 от ЗАНН (съгласно разписката НП е получено на 29.09.2021г., а жалбата е подадена по пощата с клеймо от 06.10.2021г. – вж. л.7), и срещу *обжалваем* (подлежащ на съдебен контрол) санкционен административен акт, и затова е процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна** по следните съображения:

След извършената служебна проверка този съдебен състав намира, че при съставянето на АУАН, съотв. издаването на оспорваното НП, *привилата на компетентността* са били **спазени** и изпълнени. В случая АУАН е съставен от служител на САД „ФР“ на ДАНС, заемащ длъжност „главен експерт“ в Отдел „Контрол върху задължените лица“, от което следва, че *изискването* на чл.123, ал.1, изр.1, *предл.1 от ЗМИП (ред., ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.* – контролен орган от ДАНС да състави АУАН) е **спазено** (вж. и Заповед рег. № 3-124/18.01.2021г. на л.27-28). Оспореното наказателно постановление е било издадено от *председателя на ДАНС* съгласно правилото на чл.123, ал.2, *предл.1 от ЗМИП (ред., ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.)*.

Съставът на настоящата инстанция преценява като **неоснователни** доводите на жалбоподателя за допусната съществено процесуално нарушение по повод сроковете за съставяне на АУАН, съотв. за издаване на НП. Деянието, за което едноличният търговец е санкциониран, е осъществено на 16.11.2020г. и е на нормативен акт, уреждащ мерките срещу изпирането на пари, и при това положение сроковете по чл.34, ал.2 от ЗАНН – *шест месеца от „откриване“ на нарушителя или пет години от „извършване на нарушението“*, са **спазени**, т. к. *по-краткият срок за съставяне на АУАН изтича на 16.06.2021г., а в случая АУАН е съставен на 08.06.2021г.*, преди този срок да изтече. Спазен е и срокът за издаване на НП по чл.34, ал.3 от ЗАНН – *до шест месеца от датата на съставяне на АУАН* същото да бъде издадено.

Наведените **доводи** в жалбата за нарушаване на императивните правила на чл.40, ал.1 от ЗАНН се явяват **неоснователни**, доколкото законът **позволява** съставянето на АУАН в *присъствието на свидетели при извършване на нарушението* (т. нар. „свидетели – очевидци“), които са „първата група свидетели“ по ЗАНН, **или на свидетели при установяването му** (или това е „втората група свидетели“), но **няма** изискване *тези свидетели да бъдат двама*, което е и житейски логично, т. к. очевидецът

може да е само един, а участвалият в установяване на нарушението свидетел също да е един – тогава няма *необходимост* „да се търси втори свидетел”, за да бъде съставен АУАН. Макар законът да отдава *предимство* именно на тези две групи свидетели, които да присъстват при съставянето на АУАН, са допустими и изключения от правилото. Изрично в ЗАНН е предвидено изискването за „**двама други**” свидетели при съставянето на АУАН **само** тогава, когато **липсват** свидетели, присъствали при извършването или свидетели при установяването на нарушението (*първа* хипотеза – бел. с.), **или** при невъзможност да се състави АУАН в тяхно присъствие (*втора* хипотеза – бел. с.) (чл.40, ал.3 от ЗАНН). В конкретиката на казуса и с оглед установяването на нарушението въз основа на писмени документи (справки, обяснения, бордера и фискални бонове и др.), които са се съдържали в административно-наказателната преписка, дори **не е било** необходимо и съставянето на АУАН в присъствието на двама свидетели – АУАН е могло да се състави и **без** свидетели (арг. чл.40, ал.4 от ЗАНН). Затова *не е налице* и нарушение на процесуалното правило относно свидетелите при съставянето на АУАН, *още по-малко съществено* такава.

В изпълнение на изискването на чл.43, ал.1 от ЗАНН съставеният АУАН *е бил подписан* от актосъставителя и свидетелите, **връчен** е екземпляр от него на законния подносител на жалбоподателя и **дадена** възможност да се посочат възражения и обяснения, или в определения законов срок – да се представят писмени възражения.

Съдебният състав на настоящата инстанция преценява, че двата процесуални документа (АУАН и НП) **съдържат** визираните в чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити. Соченото административно нарушение е ясно описано, посочени са обстоятелствата по неговото извършване, дадено е фактическото му описание, вкл. датата и мястото на неговото извършване, като му е дадена и съответната (според наказващия орган и актосъставителя) правна квалификация. Налице е пълно съвпадение както между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, а също и между сочените в АУАН и НП като нарушени законови разпоредби. Отражено е, че едноличният търговец като *задължено по чл.4, т.4 от ЗМИП* лице *не е уведомило в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП* вр. чл.76, ал.1 от ЗМИП дирекция „ФР” на ДАНС за плащането в брой на стойност над 30 хил. лева на 13.10.2020г. от клиент на обменното бюро. В съдържателната част на АУАН и НП са посочени и обстоятелствата, свързани с въпросната сделка от 13.10.2020г. за покупка от страна на клиента „*****” ЕООД на 50 000 евро (с левова равностойност 97 800 лева) от жалбоподателя, както са дадени и данни за извършената проверка и за липсата на уведомление за въпросната сделка, изпратено до 15.11.2020г. (вкл.) на дирекцията за финансово разузнаване на ДАНС, като действията на едноличния търговец са преценени като нарушение на горните законови разпоредби. Затова и **липсва** процесуално нарушение със *съществен характер*, което да е засегнало правото на защита на наказания правен субект, каквито доводи се излагат в жалбата.

Доказателствените материали недвусмислено сочат, че на 13.10.2020г., в обменно бюро в гр. София, бул. „*****” № **, което едноличният търговец е стопанисвал, клиентът „*****” ЕООД е закупил 50 хил. евро, за които е заплатил в брой 97 800 лева, за което са били издадени фискален бон и съответно бордеро. Извършената сделка на стойност над 30 000 лева от лице по чл.4 от ЗМИП (*обменните бюро са субекти по чл.4, т.4 от ЗМИП*) се явява юридическият факт, от настъпването на който **възниква задължението** на обменното бюро да уведоми САД „ФР” на ДАНС в посочения срок по ППЗМИП. Правилно актосъставителят и наказващият орган са посочили в обсъжданите два документа, че като не е уведомил в срока от 01.11.2020г. до 15.11.2020г. въпросната дирекция на ДАНС за извършеното на горната дата плащане в брой на стойност над 30 хил. лева, на 16.11.2020г. в столицата едноличният търговец е извършил административното нарушение, за което ангажирана отговорността му.

Съгласно разпоредбата на чл.76, ал.1 от ЗМИП (ред., ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.), действаща към датата на деянието, лицата по чл.4 **уведомяват** дирекция „ФР” на Държавна агенция „Национална сигурност” за всяко плащане в брой на стойност над 30 000 лева или тяхната равностойност в чужда валута, **извършено от** или на техен клиент в рамките на установените отношения или при случайни сделки или операции.

В разглеждания случай жалбоподателят ЕТ „*****” в качеството на „обменно бюро” е задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП. При горепосочената сделка, сключена за обмяна на валута между едноличния търговец и клиента „*****” ЕООД, е извършено плащане в брой на стойност над 30 000 лева – сума в размер на 97 800 лева.

Възражението в жалбата, че при сключване на конкретната сделка жалбоподателят се явява клиент на „*****“ ЕООД, а не обратното, според съда няма значение и е неоснователно. Коментираната сделка по обмяна на валута е част от обичайната търговска дейност на едноличния търговец в качеството му на „обменно бюро“, а с оглед установените при проверката обстоятелства въпросната сделка е сключена в рамките на вече установени отношения между клиента („*****“ ЕООД) и обменното бюро „*****“, стопанисвано от ЕТ „*****“. При този вид сделки по обмяна на валута, доколкото става въпрос за обмяна на един валутен актив срещу друг между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута, всяка една от страните се явява клиент на другата, независимо от това коя страна е инициирала конкретната сделка, особено когато се касае за сделки, сключвани в рамките на вече установени отношения, какъвто е настоящият случай според данните в КП.

Разпоредбата на **чл.76, ал.1** от ЗМИП (ред., ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.) намира особено приложение при извършването на подобен вид сделки между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута. Когато сделката по обмяна на валута се извършва между две задължени лица по чл.4, т.4 и т.3 от ЗМИП (обменно бюро и финансова институция по чл.3, ал.1, т.1 вр. чл.2, ал.2, т.8 от ЗКИ) и е на стойност/равностойност над 30 хил. лева, независимо от това коя от страните е инициирала сделката, *всяка една от страните* следва да извърши уведомяването на горепосочената дирекция на ДАНС, съгласно изискванията на чл.76, ал.1 от ЗМИП, т. к. всяко едно от задължените по ЗМИП лица следва да изпраща тези уведомления на отделно правно основание (вж. и Реш. № 2983 от 03.05.2022г. на АССГ по адм. д. № 2662/2022г., Реш. № 3325 от 16.05.2022г. на АССГ по адм. д. № 2139/2022г., Реш. № 4702 от 08.07.2022г. на АССГ по адм. д. № 3882/2022г.). Следователно, като не е изпратило уведомление за конкретната сделка на САД „ФР“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП (до 15-о число на месеца, следващ месеца на плащането, т. е. до 15.11.2020г.), ЕТ „*****“ е *нарушил* разпоредбата на **чл.76, ал.1** от ЗМИП, доколкото обективните признаци на нарушението са установени.

Доколкото е ангажирана административно-наказателната отговорност на едноличен търговец, то *не следва* да бъде обсъждано наличието на субективната страна от състава на нарушението (вината и други субективни признаци), доколкото отговорността на едноличния търговец е винаги обективна (безвиновна).

При произнасянето по въпросите на нарушението и неговото наказване наказващият административен орган е приел, че в случая *не са налице* предпоставките за квалифициране на нарушението като „маловажен случай“ по смис. на чл.28 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.), доколкото то е *застрашило обществените отношения*, свързани с обезпечаването на прозрачността при движение на финансови потоци – съществен елемент от стопанския живот в страната, поради което следва да се приеме, че *обществената опасност на това бездействие*, особено с оглед *срока за забавянето (над три месеца)*, се отличава с *достатъчен интензитет*, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Освен това, видно от съдържанието на приложения по делото КП става въпрос за няколко еднотипни нарушения, а не за едно-единствено. Процесното нарушение е и с *типичната степен на обществена опасност*, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и настоящата съдебна инстанция счита, че правилно наказващият административен орган е отхвърлил хипотезата на чл.28 от ЗАНН.

В разглеждания случай административно-наказващият орган е наложил на едноличния търговец – жалбоподател наказание „имуществена санкция“ от 2 000 (две хиляди) лева на правното основание чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП (ред., ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.). Буквалният прочит на тази санкционна разпоредба (чл.118, ал.1 от цит. з.) води до извода, че според нея *който извърши или допусне да се извърши* нарушение на този закон извън случаите по чл.116, ал.1 и извън случаите по чл.11, ал.4 – ал.6 и по чл.101, ал.1, изречение второ или на правилника за прилагането му, ако деянието не съставлява престъпление, се налага съответното наказание, като според *субекта* на нарушението са въведени три хипотези: *първата*, ако *нарушителят е физическо лице*, то тогава наказанието е „глоба“ от 500 до 5 000 лева (чл.118, ал.1, т.1 от цит. з.); *втората*, ако *нарушителят е юридическо лице или едноличен търговец*, тогава се налага наказание имуществена санкция“ от 1 000 до 10 000 лева (чл.118, ал.1, т.2 от с. з.); *третата*, ако е налице „особен субект“ на нарушението (лице по чл.4, т.т.1 – 6, 8 – 11 от цит. з.), то тогава наказанието „имуществена санкция“ е **от 2 000 до 20 000 лева** (чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП). Разпоредбата на чл.118, ал.1

от ЗМИП въвежда **общ**и санкционни състави на административни нарушения на разпоредбите на закона или на правилника за приложението му, като от приложното ☐ поле **са изключени тези, които са посочени в разпоредбата на чл.116, ал.1 от ЗМИП**, както и тези по другите два текста от закона (чл.11, ал.4 – 6 и чл.101, ал.1, изр.2 от с. з.), защото с тях се въвеждат **специални** състави на административни нарушения. Следователно, наказващият административен орган **неправилно е приложил материалния закон**, защото е наложил наказанието на правно основание, което **не се предвижда** за такова административно нарушение.

Според настоящия съдебен състав **приложимата** санкционна норма за **нарушение по чл.76, ал.1 от ЗМИП** се явява именно тази по чл.116, ал.1 от ЗМИП, която в приложимата към датата на деянието (16.11.2020г.) редакция (ДВ, бр.69 от 04.08.2020г.) предвижда, че който извърши или допусне да се извърши нарушение на чл.7, чл.9, чл.11, ал. ал. 1 – 3, чл.12 – чл.22, чл.24 – чл.31, чл.33 – чл.60, чл.65 – чл.69, чл.72, ал. ал. 1 – 3 и 5 – 7, чл.73, ал.1, чл.74, ал. ал. 1 – 5 и 11, **чл.76, ал.1**, чл.80, чл.87, ал.4, чл.101, ал.11, чл.106, ал.2, ал.4 и ал.5, чл.107, ал.4, чл.110, ал.1 и ал.2 и чл.111, ал.1 от с. з., ако деянието не съставлява престъпление, се **наказва** със съответното **наказание** според „субекта на нарушението” – „глоба” от 1 000 до 10 000 лева, когато нарушителят е **физическо лице** (чл.116, ал.1, т.1 от цит. з.); или „имуществена санкция” от 2 000 до 20 000 лева, когато нарушителят е **юридическо лице или едноличен търговец** (чл.116, ал.1, т.2 от с. з.); или „имуществена санкция” **от 5 000 до 50 000 лева**, когато нарушителят е **лице по чл.4, т.т. 1 – 6 и 8 – 11 от цит. з.** (или т. нар. „особен субект” на нарушението) (чл.116, ал.1, т.3 от с. з.), а **сред лицата по чл.4, т.т. 1 – 6, 8 – 11 попадат и обменните бюра, какъвто е и жалбоподателят – едноличен търговец.**

Очевидна е **липсата на съответствие** между посочената за нарушена **законова разпоредба** и приложената **санкционна разпоредба**, защото извършеното нарушение е такова по чл.76, ал.1 от ЗМИП вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП, т. к. **първата разпоредба указва дължимото поведение**, а **втората** само конкретизира **срока**, в който дадената информация следва да се предостави на посочената дирекция на ДАНС. Видно е също, че приложимата санкционна разпоредба за нарушение на чл.76, ал.1 от ЗМИП **не е** чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП, а **тази по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП**, последната се явява обаче, **закон за по-тежко наказуемо нарушение**, т. к. предвижда **по-висок минимален и максимален** размер на имуществената санкция от приложената в конкретния случай. Предвид това и с оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя (non reformatio in peius), съдът **не разполага** с правомощия да **измени** наказателното постановление **в дадената насока**.

Този недостатък на НП обаче, е **преодолим** в рамките на настоящото, **въззивно по характеристиките си, съдебно производство**. Доколкото в случая, **административното нарушение е безспорно доказано от доказателствените материали в делото, правилно е определен нарушителят и той е едноличен търговец**, на когото е наложена по-лека санкция, макар и на неприложимо правно основание, спрямо тази, предвидена от законодателя за такъв тип административни нарушения, този съдебен състав счита, че **обжалваното НП следва да бъде изменено**, като бъде **приложен „закон за еднакво наказуемо нарушение”**, каквото **правомощие настоящата съдебна инстанция има** (арг. чл.84 от ЗАНН вр. чл.337, ал.1, т.2 от НПК), като за целта **бъде преквалифицирано нарушението – от такова по чл.76, ал.1 вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП вр. чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП** (според АУАН и НП) **в такова по чл.76, ал.1 от ЗМИП вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП вр. чл.116, ал.1, т.2 от ЗМИП**, доколкото същото се явява извършено от едноличен търговец като субект на нарушението, **при пълна идентичност на обективните признаци** на нарушението, които **са описани и се съдържат** в обстоятелствената част на АУАН и НП, т. е. жалбоподателят се е защитавал срещу тях. Прилагането на **специалния санкционен състав, но с общия субект** (за юридически лица и еднолични търговци), а **не този, който следва да се приложи (специален състав със специален субект – лице по чл.4, т.т. 1 – 6 и 8 – 11)**, **отговаря и на изискването за non reformatio in peius**, на правомощията на въззивната инстанция по НПК, както и на **прогласения подход** в Тълк. реш. № 8/16.09.2021г. на ОСС от ВАС, че **правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под административно-наказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение**. В настоящия случай правото на защита на нарушителя е **гарантирано** с изложените в наказателното постановление **фактически рамки на нарушението**, като подвеждането му под санкционната норма на чл.116, ал.1, т.2 от ЗМИП, доколкото същата се явява идентична

като наказуемост за жалбоподателя, съставлява основание за изменение на наказателното постановление само в тази му част и се потвърди в останалата.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно (отчасти с оглед санкционното основание), издадено е при правилно приложение на материалния закон (отчасти), с **неправилно** приложена санкционна разпоредба, като са били спазени процесуалните правила, и като такова следва да бъде изменено чрез преквалифициране на нарушението по специалния състав с общ субект, а в останалата си част – потвърдено, но *жалбата* следва да се приеме за **неоснователна в цялост**.

За **пълнота на изложението** следва да се отбележи, че **след последното съдебно заседание** (на 07.06.2022г.) е настъпила **промяна в правосубектността на извършителя** и годността му да бъде подвеждан под административно-наказателна отговорност. От служебно осъществена проверка в Търговския регистър (ТР) към Агенцията по вписванията по партидата на ЕТ „*****” с ЕИК: 122009120 се установява, че **търговецът** понастоящем **е заличен**. С вписване № 20220630102757/30.06.2022г. в ТР е **обявено прехвърлянето на търговското предприятие на жалбоподателя** на трето лице – **юридическото лице** „***” ООД с ЕИК: *****, което е **посочено** в същото вписване като **правоприемник на заличения едноличен търговец**. Предвид конститутивния ефект на обявяването на промени в обстоятелствата по партидата на търговците, считано от 30.06.2022г. жалбоподателят ЕТ „*****” **е заличен** от Търговския регистър, с което *съществуването му в правния мир е преустановено*. Вярно е, че разпоредбата на чл.34, ал.1, б. „а” от ЗАНН предвижда да не се образува административно-наказателно производство, а вече образуваното такова да бъде прекратено в случай, че *нарушителят е починал*, която *хипотеза е съответно приложима* по отношение на юридически лица и еднолични търговци, при които **заличаването** на правното образувание означава неговата липса в правния мир, и би рефлектирало в поява на основание за **прекратяване** на производството, то такова в случая не се налага. В случая, е налице **особено правоприемство** (арг. чл.16, ал.1 in fine от ТЗ) *в лицето на посоченото търговско дружество с ограничена отговорност*, на което предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения на ЕТ е прехвърлено със сделка, и тогава **правоприемникът ще отговаря за всички задължения (вкл. и държавни публични вземания за наложени административни наказания)**, но **без това да се отразява на законосъобразността на наказателното постановление**, защото към датата на нарушението и на издаването на НП **правният субект (ЕТ)** е съществувал и е бил годин правен субект, срещу когото е образувано и се води административно-наказателното производство. Единствено за яснота съдът ще отрази това обстоятелство в диспозитива на решението си.

По въпроса за **разноските** по делото и с оглед неговия изход, съобразявайки уредбата по чл.63, ал.3 *вр. ал.1 от ЗАНН* (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.) *вр. чл.143 от АПК вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ*, както и фактическата и правната сложност на делото, съдът намира, че разноски следва да се присъдят в полза на ДАНС и в тежест на въззивника ЕТ „*****”, а именно сумата от 80.00 (осемдесет) лева като възнаграждение на държавен служител с юридическо образование, доколкото е участвал като процесуален представител (вж. л.47). Предвид изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото се явява неоснователна.

При тези съображения и на осн. чл.63, ал.1, изр.1, предл.2 от ЗАНН (ред., ДВ, бр.13 от 2020г.), **СЪДЪТ**

РЕШИ:

I. ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 38-106 от 20.09.2021г., издадено от Председателя на ДАНС, с което на осн. чл. 53 от ЗАНН и чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП на жалбоподателя ЕТ „*****” (**с правоприемник по чл.15 от ТЗ „***” ООД с ЕИК: *****)** е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 (две хиляди) лева за административно нарушение на чл.76, ал.1 от ЗМИП *вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП*, като:

О ПРИЛАГА закон за еднакво наказуемо нарушение и ПРЕКВАЛИФИЦИРА

НАРУШЕНИЕТО от такова по чл.76, ал.1 вр. чл.118, ал.1, т.3 от ЗМИП вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП в такова по чл.76, ал.1 вр. чл.116, ал.1, т.2 от ЗМИП вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП.

Ø ПОТВЪРЖДАВА В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ горепосоченото **Наказателно постановление**.

II. ОСЪЖДА жалбоподателя ЕТ „*****“ (с правоприменик по чл.15 от ТЗ „***“ ООД с ЕИК: *****) **ДА ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Държавната агенция „Национална сигурност“ сумата от 80.00 (осемдесет) лева, представляваща **разноски** за възнаграждение на юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____